

но пакъ никога не съмъ залибила нѣкого. Опытахъ ся да облекчя мопотништѣ на живота си съ това дѣто да гледамъ болнытѣ, да помагамъ на сиромасытѣ и на онеправданытѣ. Но, казвамъ ти че тука, въ тѣзи нѣдра, има скрито съкровище, една страсть непорочна и дѣвственна, и тѣзи страсть съмъ ъж скѣтала за тебе. Прѣдавамъ ти го цѣлокупно чакамъ тя въ Женевѣ.“

Сърдцето му силно тупаше, горѣше и топеше ся въ гърдытѣ му отъ нѣжливостытѣ на тѣзи думы; и струваше му ся че главата му щѣше да ся распукне като пушка.

Станѣ като упоенъ. Пристъпи при маскѣтѣ. Свѣщъта догаряше. Погледнѣ пакъ запискѣтѣ безъ да настрѣхва толкозъ колкото отъ по-напрѣдъ, защото сърдцето му бѣше обрѣгнало вече на срамотството. И като искаше да прѣдстави прѣгрѣшаваніето си по-умѣренно отговаряше си самъ на себе си за собственикѣтѣ си безмужественность: „Тѣй было писано и орисано, думаше. Нима азъ сгрѣшихъ защото ся срѣшнѣхъ съ тѣзъ женѣ въ Парижъ? Азъ не ъж търсихъ, нито пакъ тя мене. Срѣщнѣхмы